

יך שבעת ימי הפסח ושמונת ימי התג עם שאר ימים טובים כולם אמורים בהפסד ותענית. והייב אדם להיות בהן שמח ומוב לב הוא ובניו ואשתו ובני בניו וכל הנלוים עליו שנאמר ושמחת בחנך וגו'. אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מכאירין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמח הוא ובניו ובני ביתו כל אחר כראוי לו: יך כיצד הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות. והנשים קונה להן כנדים ותכשיטין נאים כפי ממונן. והאנשים אוכלין בשד ושותין יין שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא ביין. וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאמנה עם שאר העניים האמללים. אבל מי שנועל דלתות. חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו. ועל אלו נאמר וזכיהם כלחם אונים להם כל אוכליו יטמאו כי לחםם לנפשם. ושמחה כזו קלון היא להם שנאמר חריתי פרש על פניכם פרש חניכם: יך 'יאע"פ שאכילה ושתייה במועדות בכלל מצות עשה. לא יהיה אוכל ושותה כל היום כולו. אלא כך היא הדת, בבקר משכימין כל העם לבתי כנסיות ולבתי [ג] מדרשות ומתפללין וקורין בתורה בענין היום וחזורין לבתיהם ואוכלין, והולכין לבתי מדרשות קורין ושונין עד חצי היום, ואחר הצות היום א טור סי' ט' שגז תקנה סמ"ג ללון עס: ב סי' בטור סי' הקדמ: ג טור סי' הקנה סמ"ג ללון עס: ד טור וסמ"ג עס: מתפללין

לחה ונוורה

כמה משנה ב"ו הלכות י"א פ"ב

במה משנה קרבנות. הלכות חגיגה פ"ב ג

יך לא יביא אדם מודם ביום י"ד וכו'. וס"ב דכיה (דף י"ב). ועל מ"ס ואם הביא יולא כה י"ח שמחה: הקשה כ"י ק' וקדוש ז"ל דהא מודם ליה נאכלת אלא ליום ולינה ואם כן מודם י"ח שמחה ע"פ א"ך יולא כה י"ד שמחה הא איפסיילא בלינה ואין לומר דיוולא ידי שמחה לילה קאמר שלג מלינו סיהא מ ייב בשמחה בלינה כהשון שאם כן יבא חייב לשחוט שלמי שמחה בערב: כ"ל לשמח בלינה וכהרין ונסוף העלה דלאו לשמחה בע"פ ק' א' אלא אם הביא במועד קאמר כי בכלל מ"ס לא בפני"ס ל"ס במועד וס"ק ואם הביא ביו"ן שחייב בשמחה יולא י"ח שמחה: יך האומר כ"י עלי מודם וכו'. עס בד' כהנר בעי"ס דליפשיעה: ונידס מ' יולא דה האומר הי"ס יולא דה דה

א"כ א"ך הכריחו עס דלינה דוחה ע"ס מ"ס הדרא קושיא לדוכה דכיון דיכול לשחטה מי דקרא לא חשיב אלא ימי כהג שמחה מן ה מלוה מן המונח בכך ונבט' שמחן יך

יך לא יביא אדם תורה ביום ארבעה עשר מפני החמץ ע"ב שבה שאין מביאין קדשים לבית הפסול. ואם הביא ע"ג יוצא בה ידי חובת שמחה כמו השנת הראב"ד ע"ד שביארנו: יך *האומר הרי עלי כהאומר כ"י עלי מודם שאלא ע"ב א"כ ונכח ע"ב א"כ